

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: V. T. H.**, nar. „X“, státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika, bytem „X“, zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1 – Nové Město, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, 140 21 Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.8.2012, č.j. MV-125506-8/SO-2011

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13.8.2012, č.j. MV-125506-8/SO-2011, kterým bylo jako opožděné zamítnuto její odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky, oddělení pobytu cizinců Ústeckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 23.9.2011, č.j. OAM-44917-12/DP-2011, jímž bylo rozhodnuto, že se řízení o žádosti žalobkyně o vydání prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zastavuje.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že žalovaný podané odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyhodnotil jako opožděné dle ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu, a proto jej zamítl. Dle žalovaného bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobkyni doručeno dle

ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu dne 6.10.2011 a právní moci nabylo dne 22.10.2011. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí brojila odvoláním, jež bylo dáno k poštovní přepravě až dne 26.10.2011, protože bylo žalovaným podané odvolání vyhodnoceno jako opožděné.

Žalobkyně v této souvislosti namítla, že žalovaný i správní orgán I. stupně postupovali ve správním řízení zcela nezákonně, neboť vzhledem k tomu, že žalobkyni nebylo možno doručovat na hlášenou adresu z důvodu její dočasné nepřítomnosti, a proto se jí tedy nepodařilo rozhodnutí správního orgánu I. stupně doručit, následně správní orgán I. stupně zvolil doručení dle ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu, tj. fikcí doručení. Žalobkyně takovýto postup správního orgánu I. stupně považuje naprosto v rozporu s platnými právními předpisy.

Žalobkyně v této souvislosti poukázala na skutečnost, že na hlášené adrese pobytu se zdržovala po celou dobu a ke shora uvedenému mohlo dle žalobkyně dojít toliko z nedbalosti. Dle žalobkyně měl správní orgán I. stupně při vázanosti základními zásadami správního řízení postupovat tak, aby co možná nejvíce chránil práva a oprávněné zájmy žalobkyně. Správní orgán I. stupně měl proto využít méně drastický způsob doručování a předmětné usnesení o zastavení řízení měl doručit veřejnou vyhláškou. Dle žalobkyně měl současně správní orgán I. stupně povinnost ustanovit žalobkyni opatrovníka, který by měl povinnost řádně hájit práva a oprávněné zájmy žalobkyně.

V tomto kontextu žalobkyně odkázala na ustanovení § 25 odst. 1 správního řádu, dle něhož se veřejnou vyhláškou doručuje osobám neznámého pobytu nebo sídla, jimž se nedaří prokazatelně doručovat, jakož i na ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu. Dle žalobkyně navíc z ustanovení § 32 odst. 3 správního řádu vyplývá povinnost správního orgánu ustanovit účastníku řízení opatrovníka vždy, pokud mu má být v řízení uložena povinnost nebo odňato právo. Dle žalobkyně lze obdobnou povinnost dovodit rovněž i z ustanovení § 2 odst. 3 a § 4 správního řádu. Žalobkyně je přesvědčena, že s ohledem na povahu a funkci správního řízení bylo povinností správního orgánu I. stupně umožnit žalobkyni alespoň minimální standard ochrany jejích práv, a proto ji měl dle ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu ustanovit opatrovníka. V této souvislosti žalobkyně též poukázala na zásadu legitimního očekávání, k čemuž doplnila, že jejímu právnímu zástupci je z aplikační praxe známo, že v obdobných případech je účastníkům správního řízení doručováno veřejnou vyhláškou a jsou jim ustanovováni opatrovníci.

Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný k věci uvedl, že žalobkyni v průběhu správního řízení o povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu ustanovení § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), vyzval písemností ze dne 4.8.2011, č.j. OAM-44917-9/DP, k doložení dokladu o příjmu společně posuzované osoby, tj. manžela žalobkyně. Tato písemnost byla žalobkyni zaslána na adresu, jež byla žalobkyní uvedena v žádosti, přičemž dotyčná písemnost jí byla doručena dne 15.8.2011, kdy si ji osobně převzala. Vzhledem k těmto skutečnostem proto správní orgán I. stupně při doručování rozhodnutí o zastavení řízení nepřistoupil na doručování veřejnou vyhláškou a žalobkyni neustanovil opatrovníka, neboť dle žalovaného se u žalobkyně prokazatelně nejednalo o osobu neznámého pobytu. Předmětné rozhodnutí jí proto bylo doručeno fikcí v souladu s ustanovením § 24 odst. 1 správního řádu. K námitce, že

měl správní orgán I. stupně při doručování tohoto rozhodnutí, které je zásadním rozhodnutím s vážnými dopady do života žalobkyně, zvolit méně drastický způsob doručování, žalovaný poznamenal, že ji shledal nedůvodnou. Při aplikaci ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu totiž správní orgán nemá povinnost přihlížet k dopadům neudělení dlouhodobého pobytu do soukromého a rodinného života cizince.

Žalobkyně na vyjádření žalovaného reagovala replikou ze dne 24.10.2012, podanou téhož dne k poštovní přepravě. Poukázala na to, že ke každému účastníkovi správního řízení je nutno přistupovat individuálně a posuzovat jeho případ dle individuálních rozměrů. V této souvislosti odkázala na judikaturu Ústavního soudu. V daném případě byla žalobkyně vyzvána správním orgánem I. stupně k prokázání příjmů za situace, kdy tato již dostatečné příjmy správnímu orgánu prokázala, a to výpisem z bankovního účtu. S ohledem na jazykovou bariéru pak reagovala na výzvu pouze čestným prohlášením. V řízení došlo k závažnému pochybení, neboť žalobkyně potřebnými finančními příjmy disponovala a toto doložila výpisem z bankovního účtu, avšak žalovaný se tím nezabýval, v čemž žalobkyně shledává i nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Právní zástupce žalobkyně při jednání soudu uvedl, že v případě žalobkyně nemělo být doručování fikcí, neboť v důsledku tohoto rozhodnutí byl žalobkyni reálně ukončen pobyt v České republice. Je přesvědčen, že u žalobkyně se mělo přistoupit k opakovanému doručení písemnosti či k ustanovení opatrovníka žalobkyni. Navíc žalobkyně nebyla vyzvána před vydáním rozhodnutí k seznámení se s podklady správním orgánem I. stupně. Dále zdůraznil, že správní orgán I. stupně učinil nesprávnou výzvu k odstranění vad žádosti žalobkyně, když mimo jiné tato výzva byla učiněna ve špatné podobě, a to chybně v podobě pouhého přípisu. Žalovaný měl tato pochybení správního orgánu I. stupně zohlednit.

Žalovaný se k jednání bez omluvy nedostavil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třicet dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud v Ústí nad Labem v této souvislosti předesílá, že rozhodnutí, proti němuž žalobkyně brojí, je rozhodnutí, kterým nebylo rozhodováno in meritum o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání, ale rozhodnutí, kterým bylo odvolání žalobkyně dle ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu zamítnuto pro opožděnost. V tomto směru je právní názor žalovaného vyjádřen natolik srozumitelně, že je jeho rozhodnutí přezkoumatelné.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27.4.2012, č.j. 5 As 111/2011-87, uvedl, že: „*V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je soud v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřipustného oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřipustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2003, č. j. 5 A 14/2002 - 35, publikovaný pod č. 287/2004 Sb. NSS, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 105, též rozsudky zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 112, ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 - 111, ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008 - 135, ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010 - 75, všechny dostupné na www.nssoud.cz).“*

V návaznosti na výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu se soud zabýval ve věci tím, zda zde byly důvody pro zamítnutí odvolání pro opožděnost.

Soud se nezabýval věcně právními námitkami směřujícími proti nedůvodnosti výzvy ze dne 4.8.2011 z důvodu doložení příjmů žalobkyní, neboť tyto námitky byly uplatněny až v replice k vyjádření žalovaného. Podle § 71 odst. 2 s.ř.s. je možno žalobní body rozšiřovat ve lhůtě pro podání žaloby, která v daném případě činí podle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců 30 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni. Žalobkyni bylo rozhodnutí žalovaného doručeno dne 14.8.2012 a lhůta k rozšíření žalobních bodů uplynula dne 13.9.2012. Z uvedeného důvodu je patrné, že dalšími námitkami uplatněnými v replice ze dne 24.10.2012 se soud nemohl zabývat. Stejně tak se soud nezabýval ani námitkami uplatněnými poprvé až při jednání dne 21.5.2014, a to námitkami, že mělo být doručováno opakovaně a že výzva byla vyhotovena v nesprávné formě.

V ustanovení § 98 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že: „*Cizinec, který pobývá na území na vízum k pobytu nad 90 dnů, nebo na povolení k dlouhodobému pobytu, je povinen hlásit změnu místa pobytu na území do 30 dnů ode dne změny ministerstvu. Povinnost se na cizince vztahuje, pokud předpokládána změna místa pobytu bude delší než 30 dnů.*“

Dle ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu platí, že: „*Jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.*“

Dle ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu *správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat.* V odstavci 3 téhož ustanovení je uvedeno, že: „*Nejde-li o účastníka, kterému má být v řízení uložena povinnost nebo odňato právo, správní orgán opatrovníka podle odstavce 2 písm. d) a e) neustanoví a účastníkům tam uvedeným doručuje veřejnou vyhláškou.*“

V ustanovení § 25 odst. 1 správního řádu je rovněž zmíněno, že: „*Osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy, a v dalších případech, které stanoví zákon, se doručuje veřejnou vyhláškou.*“

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně v žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, co se týká místa pobytu na území České republiky, uvedla adresu: „X“, s tím, že doručovací adresa žalobkyně je shodná s adresou místa jejího pobytu. Na podporu této skutečnosti žalobkyně k žádosti současně předložila i smlouvu o ubytování, jakožto potvrzující doklad, že na uvedené adrese má zajištěné ubytování. Z obsahu správního

spisu rovněž vyplývá, že žalobkyně v průběhu správního řízení vedeného před správním orgánem I. stupně tento správní orgán za podmínek a způsobem stanoveným zákonem o pobytu cizinců nijak neinformovala o tom, že by u ní v tomto mezidobí došlo ke změně místa jejího pobytu, či případně alespoň ke změně doručovací adresy pro účely doručování písemností ze strany správního orgánu I. stupně.

S ohledem na uvedené skutečnosti lze dle soudu učinit dílčí závěr, že z listin předložených žalobkyní, jež jsou založeny ve správním spisu, jednoznačně vyplynulo, že správní orgán I. stupně měl povinnost v průběhu správního řízení v prvním stupni žalobkyni veškeré případné písemnosti doručovat výhradně na jí uvedenou adresu, tj. na adresu: „X“, což také opakovaně činil.

Soud dále zkoumal, zda v posuzovaném případě byly dány podmínky pro to, aby rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalobkyni nutno doručovat veřejnou vyhláškou postupem dle ustanovení § 25 správního řádu. Tvrzení, že žalobkyni mělo být doručováno prostřednictvím veřejné vyhlášky, totiž představuje stěžejní námitku celé žaloby.

Správní orgán v rámci správního řízení nemá na výběr, jakým způsobem bude doručovat písemnosti, a proto se např. nemohl rozhodnout doručovat žalobkyni *méně drastickým způsobem*, jak bylo požadováno žalobkyní v žalobě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2011, č.j. 2 As 23/2011-118). Jak bylo výše zmíněno, veřejnou vyhláškou lze doručovat toliko tehdy, pokud v konkrétním případě osoba, které má být doručováno, je (i) osobu neznámého pobytu nebo sídla anebo (ii) se jí prokazatelně nedaří doručovat. V tomto případě je vyloučeno, aby bylo možno na žalobkyni nahlížet jako na osobu neznámého pobytu, neboť v rámci celého správního řízení místo bylo pobytu žalobkyně známo a ostatně ani sama žalobkyně netvrdila opak. Pokud se žalobkyně v místě hlášeného pobytu nezdržovala nebo si jen nepřebírala poštu, je třeba tuto skutečnost kvalifikovat výhradně k tíži žalobkyně.

Zbývá tak posoudit druhou možnost, a to, zda bylo možné v daném případě pokládat žalobkyni za osobu, již se prokazatelně nedaří doručovat, aby jí následně mohlo být doručováno prostřednictvím veřejné vyhlášky. V tomto směru je při výkladu pojmu doručování např. možno vyjít z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4.6.2009, sp. zn. 3 Ads 121/2008-45, www.nssoud.cz, v němž bylo mj. konstatováno, že doručením je dle správního řádu zamýšleno doručení, a to *bud' přímo do vlastních rukou, nebo tzv. náhradní doručení. Teprve jestliže nelze provést ani náhradní doručení písemnosti, lze přistoupit k ustanovení opatrovníka*, resp. k doručování veřejnou vyhláškou. V takovém případě je totiž splněna podmínka pro aplikaci ustanovení § 25 odst. 1 správního řádu, neboť osobě, již je třeba doručit písemnost, se prokazatelně nedaří doručovat, a doručení veřejnou vyhláškou je za takové situace představuje předvídaný způsob doručení. Dle tohoto rozhodnutí Nejvyššího správního soudu do kategorie osob, „*jímž se prokazatelně nedaří doručovat*“, nespádají osoby neznámého pobytu, ani osoby, které si písemnosti opakovaně nepřebírají, a písemnosti jsou jim proto doručovány cestou náhradního doručení. Tato kategorie osob směřuje spíše na případy, kdy je adresátovi opakovaně doručováno náhradním doručením, přičemž následně je k jeho žádostem opakovaně rozhodováno o určení neplatnosti takového doručení. Takové osobě lze ustanovit opatrovníka, který zajistí efektivnější průběh správního řízení. Nejvyšší správní soud v této souvislosti uzavřel, že pokud by byl správný názor, že při náhradním

doručení písemnosti je třeba účastníku správního řízení ustanovit opatrovníka k ochraně jeho práv, pak by institut náhradního doručení byl v mnoha případech zbytečný.

Ze správního spisu soud ověřil, že (první) písemnost správního orgánu I. stupně ze dne 4.8.2011, č.j. OAM-44917-9/DP-2011, kterou žalobkyni vyzval k odstranění vad její žádosti, byla žalobkyni adresována na v její žádosti uvedenou adresu, a že si jí žalobkyně osobně převzala dle 15.8.2011, což stvrdila svým vlastnoručním podpisem (viz doručenska založená ve správním spisu).

Ze správního spisu je rovněž patrné, že zásilku obsahující rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo možno žalobkyni doručit přímo do vlastních rukou, a proto dle ustanovení § 23 správního řádu došlo k uložení zásilky a k výzvě podle odstavce 4 tohoto ustanovení s upozorněním podle odstavce 5. Podle ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu *jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.5.2008, č.j. 5 As 44/2007-93).

Soud z údajů na přiložené doručence ověřil, že všechny podmínky pro řádné uložení písemnosti byly splněny, a proto mohla nastoupit fikce jejího doručení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.3.2010, č.j. 5 As 26/2009-67). Zásilka byla správně doručována na hlášenou adresu, tj. na adresu, jež žalobkyně uvedla v žádosti. Jelikož nebylo možné doručení zásilky přímo do vlastních rukou žalobkyně, byla následně zásilka u držitele poštovní licence uložena na jeho provozovně v T. s tím, že byla připravena k vyzvednutí ode dne 27.9.2011. Jelikož si však žalobkyně uloženou zásilku v desetidenní úložní lhůtě nevyzvedla, byla jí proto zásilka obsahující rozhodnutí správního orgánu I. stupně dle ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu doručena náhradním způsobem, tj. fikcí, a to desátým dnem, počítáno ode dne, kdy byla zásilka připravena k vyzvednutí, tedy dne 7.10.2011. Doručující poštovní orgán dne 27.9.2011 na doručence vyznačil, že tento den byla žalobkyni zanechána výzva a poučení o tom, že počínaje tímto dnem je předmětná zásilka připravena k vyzvednutí. Z doručanky je dle soudu rovněž evidentní, že z důvodu, že zásilka nebyla žalobkyní v úložní lhůtě vyzvednuta, tak jí proto byla dne 11.10.2011 vložena do schránky. Doručenska byla správnímu orgánu I. stupně doručena zpět dne 12.10.2011.

Lze tedy přijmout dílčí závěr, že vzhledem k tomu, že obě písemnosti byly žalobkyni řádně doručeny, když soud v této souvislosti zdůrazňuje, že v případě druhé písemnosti, tj. rozhodnutí správního orgánu I. stupně, byly podmínky pro doručování fikcí dle ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu v dané věci bezesporu splněny, je soud přesvědčen, že doručení v tomto případě nastalo v souladu se zákonem, protože tedy nejde o situaci, kdy by se žalobkyni nepodařilo prokazatelně doručovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2011, č.j. 2 As 23/2011-118), a to byť jen jednu z doručovaných písemností.

S ohledem na přdestřené skutečnosti lze proto uzavřít, že žalobní námitka, že žalobkyni mělo být doručováno prostřednictvím veřejné vyhlášky, je lichá a nedůvodná, neboť v daném případě nebyla splněny podmínky, aby bylo žalobkyni možno doručovat veřejnou vyhláškou postupem dle ustanovení § 25 správního řádu.

Z výše uvedených skutečností dle soudu jednoznačně vyplývá, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalobkyni doručeno fikcí v pátek dne 7.10.2011. Od tohoto dne se pak odvíjela patnáctidenní lhůta pro podání odvolání (viz ustanovení § 83

odst. 1 správního řádu). Poslední den této lhůty připadl na pondělí 24.10.2011. Lhůta k podání odvolání proto uplynula dne 24.10.2011. Pakliže žalobkyně skrze svého tehdejšího právního zástupce podala odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně prostřednictvím telefaxu dne 26.10.2011 a téhož dne bylo toto odvolání dáno rovněž k poštovní přepravě jedná se o vskutku opožděně podané odvolání. Pokud následně žalovaný v rámci žalobou napadeného rozhodnutí odvolání žalobkyně vyhodnotil jako opožděné, a proto jej dle ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu zamítl pro opožděnost, nelze tomuto postupu žalovaného nic vytknout, neboť postupoval plně v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu. V návaznosti na toto konstatování lze proto uzavřít, že žalobkyně postupem žalovaného, jakož i správního orgánu I. stupně, nebyla jakkoliv zkrácena na svých veřejných subjektivních právech.

S poukazem na právě uvedené skutečnosti je však dle soudu nezbytné částečně korigovat závěr žalovaného ohledně toho, kdy bylo napadené rozhodnutí žalobkyni doručeno, resp. do kterého dne mohla proti tomuto rozhodnutí podat včasné odvolání. Jak bylo shora zmíněno, zásilka obsahující rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla připravena k vyzvednutí dne 27.9.2011. Následující den, tj. 28.9.2011, v souladu s ustanovením § 40 odst. 1 písm. a) správního řádu počala běžet desetidenní lhůta k vyzvednutí písemnosti. Tato lhůta uplynula v pátek dne 7.10.2011, aniž by si žalobkyně písemnost v úložní lhůtě vyzvedla. Tímto dnem bylo žalobkyni dle ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu rozhodnutí správního orgánu I. stupně doručeno fikcí, a nikoliv tedy dne 6.10.2011, jak bylo žalovaným nesprávně uvedeno v napadaném rozhodnutí. Z tohoto důvodu patnáctidenní lhůta pro podání odvolání počala žalobkyni běžet následující den po doručení, tj. ode dne 8.10.2011, přičemž běh této lhůty skončil v pondělí dne 24.10.2011, a nikoliv v pátek dne 21.10.2011. Tato nesprávnost v datech doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a od toho se odvíjející nesprávný závěr žalovaného, do kdy žalobkyně mohla podat včasné odvolání proti tomuto rozhodnutí, se však nijak netýká samotného závěru žalovaného, že odvolání bylo podáno opožděně.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 21. května 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová